

Ὁ Μάξιμος τὸν παρατηρεῖ, γελαῖ καὶ στρέφεται ὡσεὶ ζητῶν τὸ κοινόν. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Μελάρτων ἐλκύει τὸν Ὀροράτον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἐμβάλλει νόμισμά τι· ὁ Μάξιμος καὶ ὁ Ὀροράτος ἀντιμετωπίζουσι, παρατηροῦσιν ἀλλήλους καὶ ἐν ᾧ οὗτος ῥίπτει εἰς τὸ τρυβλίον τὸ νόμισμά του ἀναγνωρίζει τὸν Μάξιμον καὶ τρέμων ἐκ τῆς συγκινήσεως ἐκβάλλει δύο τρεῖς ἀνάρθρους φθόγγους. Ἐν τούτοις οἱ ὑπηρετῶνται ἀναλαμβάνουσι τὸν κλωβόν.)

ΜΑΞ. (Ἀναγνωρίζει τὸν φίλον καὶ κραυγάζει) Ὀνοράτε, σὺ εἶσαι; (Ὁ Μελάρτων ἐνεργεῖ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ὀροράτου, καὶ ἐν ᾧ ὁ Μάξιμος καλύπτει τοὺς ὀφθαλμοὺς πιστεύων ὅτι ὀνειρεύεται, γεύει εἰς τὸν Ῥοβέρτον γὰρ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀποχωρήσαντος. Ὁ Μάξιμος ἀναγνωρίζει αὐτὸν καὶ κραυγάζει) Ῥοβέρτε! Καὶ ἡ κόρη μου; (Ὁ Μελάρτων θέτει τὴν Λεοντίαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ῥοβέρτου.)

ΛΕΟΝ. Πάτερ μου!

ΜΑΞ. Ἄ, Θεέ μου! ζῇ; (Ὁ Ῥοβέρτος καὶ ἡ Λεοντίνα χάνονται κρυπτόμενοι ὀπισθεν τοῦ δένδρου, ὁ Μάξιμος περιβλέπει ὁ Μελάρτων τὸν σταματᾷ.)

ΜΕΛ. Τί ζητεῖς, Μάξιμε;

ΜΑΞ. Τὴν κόρην μου, τὴν κόρην μου· τὴν ἔχω ἰδεῖ!

ΜΕΛ. (Ἐξάγει ταμβακοθήκην, ἣν ἔχει ἐν ἄλλῳ θυλακίῳ, διάφορον τῆς πρώτης, ἀνοίγει αὐτὴν καὶ λέγει τῷ Μαξίμῳ) Μίαν ἄλλην δόσιν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ταμβάκου καὶ θέλεις τὴν ἐπανίδει!

ΜΑΞ. (Λαμβάνει καὶ ὀσφραίνεται ἀπλήστως τὸν ταμβάκον. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν πίπτει εἰς λήθαργον. Ὁ Ῥοβέρτος καὶ ἡ Λεοντίνα προστρέχουσι καὶ τὸν βασιάζουσι μετὰ τοῦ Μελάρτωνος.)

ΛΕΟΝΤ. Ἄχ, ἰατρεῖ, ὁ πατήρ μου ἀποθνήσκει!

ΜΕΛ. Ὅχι, μὴ φοβῆσθε· ἐπῆλθε τὸ ἀποτελεσμα δόσεως ναρκωτικοῦ μετ' ὀλίγας στιγμὰς θὰ συνέλθῃ. . . Προσπαθήσατε νὰ ἐξυπνίσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας σας. (Ὁδηγοῦσιν αὐτὸν ἵνα καθισθῇ ἐπὶ τοῦ λίθου· εἶτα

ἡ μὲν Λεοντίνα γονυπετεῖ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους καὶ λαμβάνει τὴν μίαν χεῖρα αὐτοῦ, ὁ δὲ Ῥοβέρτος ἐκ τοῦ ἄλλου καὶ λαμβάνει τὴν ἄλλην. Ἀμφότεροι ἐν μέσῳ λυγμῶν περιμένουσι τοῦ πατρὸς τὴν ἐξέγερσιν. Ὁ Μάξιμος μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀναλαμβάνει, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνατινάσσεται: ὁ Ῥοβέρτος καὶ ἡ Λεοντίνα ῥίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, ὅστις σφίγγει αὐτοὺς καὶ ἀναφωνεῖ).

ΜΑΞ. Τὰ τέκνα μου!

ΜΕΛ. Ἐθεραπεύθη! (Πρὸς τὸν διευθυντὴν ὅστις σιωπᾷ καταληφθεὶς ὑπὸ ἐκπλήξεως.) Καὶ σεῖς τὸ εἶδετε, κύριε; Διὰ τῆς ἀπλῆς συγκοινωνίας τῶν ἰδεῶν! (Ὁ Ὀροράτος γονυπετεῖ καὶ κλαίει, ὁ Μάξιμος ἐξακολουθεῖ ἔχων ἐν τῇ ἀγκάλῃ τὰ τέκνα αὐτοῦ.)

Τέλος τῆς Δ'. πράξεως καὶ τοῦ Δράματος.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ δόκτωρ Κ. περιεπάτει μίαν ἡμέραν εἰς τινὰ τῶν ὀσμωσίων κήπων τῶν Παρισίων. Ἀνθρωπὸς τις καλοενδεδυμένος τὸν πλησάζει καὶ τοῦ λαμβάνει τὴν χεῖρα.

— Δόκτωρ, δὲν με ἀναγνωρίζετε;

— Ὅχι.

— Εἰμαι ἔμπορος εἰς Ἀγγλίαν ἔ.θα ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν.

— Εἶναι ἀληθές ὅτι ἤμην ἐκεῖ πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν, ἀλλ' οὐδόλως ἐνθυμοῦμαι νὰ σᾶς εἶδον ἐκεῖ.

— Περίεργον! δύναμαι νὰ σᾶς προσφέρω; (εἶπεν ὁ ἄγνωστος παρουσιάζων αὐτῷ τὴν ταμβακοθήκην του).

— Δὲν πίνω ταμβάκον.

— Ἄ! Ἄ! μοὶ φαίνεται ὅτι τότε ἐπίνατε.

— Δὲν πίνω πλέον.

— Ἔστω. Δὲν ἐνθυμείσθε λοιπὸν τὸν χρόνον καθ' ὃν εἴμεθα ὁμοῦ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ἀρκούρ;

— Ενθυμούμαι καλῶς τὸν χρόνον καθ' ὃν ἤμην εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ἀρκούρ; ἀλλὰ δὲν ἐνθυμούμαι ὅτι εἰσθε τότε καὶ σεῖς ἐκεῖ.

— Σᾶς ἀφίνω λοιπὸν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐνθυμηθῇτε ἓνα παλαιὸν φίλον σας.— Σᾶς προσκυνῶ.

Μετὰ ἐν τέταρτον ὁ ἄγνωστος ἐπα-έρχεται. Ἡ αὐτὴ ἀποστροφή, αἱ αὐταὶ ἀποτομοὶ ἀποκρίσεις. Νέα προσφορὰ ταμβάκου, νέα ἄρνησις, ἣτις ἐξιφράσθη καὶ μὲ τόνον ἀνυπομονησίας καὶ περιφρονήσεως.

— Σᾶς εἶπον ἤδη, κύριε, ὅτι δὲν ταρβακίζω.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τὸ ἐλπισμόνησα. Ἀλλ' εἰσθε τρομερὸς ἄνθρωπος, καὶ ἡ ἀσθενής σας μνήμη μὲ ἐνοχλεῖ τὰ μέγιστα, καθόσον μάλιστα ταύτην τὴν ἐσπέραν ἐσκόπευον νὰ σᾶς προσφέρω ἐν φιλικὸν δεῖπνον.

— Δὲν δειπνῶ ποτέ! Καὶ ὁ δόκτωρ λέγων ταῦτα στρέφει τὰ νῶτα καὶ ἀπομακρύνεται. Ἐξερχόμενος τοῦ κήπου ἀπαντᾷ γνωρίμους τινὰς κυρίας, εἰς τὰς ὁποίας σπεύδει νὰ διηγηθῇ τὸ συμβάν του.

Ἐπαινεῖται πολὺ, διότι ἀπεποιήθη ταμβάκον προσφερόμενον ἀπὸ τὴν ὑποπτον χεῖρα ἐνὸς ἀγνώστου, ἐνὸς τυχοδιώκτου, καὶ τίς ἤξεύρει; ἴσω; καὶ χειρότερον τούτου.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν, ἐκ τῆς χειρός μου, κυρίαί μου, δύναται τις νὰ λάβῃ. Ἐχω καλὸν ταμβάκον καὶ εἰς ταμβακοθήκην 50 λουδοβικείων, τὴν ὁποίαν ἠγόρασα κατ' αὐτάς.

— 50 λουδοβίκεια! θὰ ἦναι πολὺ ὠραία.

— Ὁ ὦραιότατη! ἀλλὰ κρίνατε μὸναι σας περὶ τούτου.

Καὶ ὁ δόκτωρ σπεύδων νὰ προσφέρῃ ταῖς κυρίαῖς ταμβάκον βυθίζει τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του, πλὴν οὐδεμίαν ταμβακοθήκην, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ἐν γραμματίον.

«Δόκτωρ, ἔλεγε τὸ γραμματίον, δὲν ἔχωτιν ἀνάγκην ταμβακοθήκης ὅταν δὲν πίνωσι ταμβάκον.»

Ἰερεὺς τις διήρχετο κάτωθεν ἐνὸς μεγάλου ξενοδοχείου τῶν Παρισίων. Αἴφνης παρὰ θυρὸν τι ἀνοίγεται καὶ ὁ Ἰερεὺς κατακλύ-

ζεται ὑπὸ ζέοντος ὕδατος μειγμέ-ου μὲ στάκτην, τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ ἐχρησίμευσεν εἰς πλύσιν τῶν πινακίων τῆς τραπέζης. Ἐσπόγγισεν ὅσον κάλλιον ἠδυνήθη τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐπανελάβε τὸν δρόμον του. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του μὲ τὸ πρόσωπον ἐξοιδημένον καὶ τὴν κεφαλὴν ἡμιμαδημένην, ἡ ἀδελφή του καὶ ἡ τροφός του ἐξέβηλον κραυγὰς καὶ τὸν παρεκίνουν εἰς ἐκδίκησιν.

— Καὶ τί ἔκαμες εἰς τοὺς ἀθλίους ἐκείνους;

— Τοὺς νύχαρίστησα.

— Τοὺς νύχαρίστησες! καὶ διὰ τί;

— Ναί! ἀνόητοι, διότι δὲν μοι ἔρριψαν κατὰ κεφαλῆς καὶ τὸν λέβητα.

Ὅταν λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἐξήρχετο εἰς κυνήγιον, οἱ ἀκόλουθοι ἔφερον πάντοτε 40 φιάλας οἴνου, ἀπὸ τὰς ὁποίας ποτὲ ὁ βασιλεὺς δὲν ἔπινε. Διψήσας δὲ ἡμέραν τινὰ, ἐζήτησε ποτήριον οἴνου.

— Μεγαλειότατε, δὲν ὑπάρχει.

— Πῶς; δὲν ὑπάρχει; δὲν φέρουσι λοιπὸν πλέον τὰς 40 φιάλας;

— Μάλιστα, μεγαλειότατε, ἀλλὰ σήμερον κατεπόθησαν.

— Λοιπὸν ἄλλοτε νὰ φέρωσι τεσσαράκοντα καὶ μίαν διὰ νὰ ὑπάρχῃ καὶ μία δι' ἐμέ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

N. I. ΑΒΕΛΟΣ.

ΜΕΣΟΥΚΤΙΟΙ ΩΡΑΙ.

Σκληρὸς διδάσκαλος ἡ πείρα! τύπτει ἐνὰ πᾶν λεπτὸν τοὺς ὀλιγωροῦντας εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν διδαγμάτων αὐτοῦ. Διδάσκαλος ἐκ τῶν κατὰ παράδοσιν ἀναφερομένων ἡμῖν, ὅτι ἐδίδασκον εἰς τοὺς χρόνους τῆς δουλείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁπότε ὡς ἐκ θαύματος διεσώθησαν μέχρι τῆς σήμερον τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἀρὰ γε εἰς δουλείαν εὑρίσκεται ἀκόμη ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα, ἀνεχομένη ὡς τοιοῦτον διδάσκαλον τὴν Πείραν; Τίς δ' ὁ δυνάστης, ὁ τύραννος τῆς ἀνθρωπότητος;